

ימי השמש מתארכים, וכך הצל שנה מאחורי ברושים וארנים – וגדר של אבן * ימי השמש מתארכים – וכך האהבה שלנו, החסרה והפואבית * ובכל שנה, כאשר הרדיו שר ומנגן פזמון כל-כך נוגע... כל-כך ישראלי... * ומעלינו – ברוח של איר, על עמודי חשמל – רוקדות בגאונה שורות-שורות של דגלים * אנחנו שוב עומדים אל מול מסדר הנצח – עומדים אל מול שורת השכול * ומביטים באותיות העופרת – בשם ובתאריף שנצרכו בלב בדיו שחור * ומרכינים ראש אל ש"נפל בקרב..." * אל ש"נפל בעת מלוי תפקידו..." * וכך אחד אחוז בנו, ואנחנו – כמו פעם – מדברים אתו... מחבקים אותו... אוהזים בדו... * ואומרים לו: נכון, החדר נותר יתום... בבית נשארה רק תמונה... ובלב ככה האור... * אבל במיחד לפני ההורה והזקוקים של העצמאות – באנו אליך. לזכר **

באנו אליך... ואליך... גם אליך... באנו אל כל העומדים מולנו במסדר * באנו לומר לכל אחד: אתה חסר לנו... משמחתה של ישראל אתה נעדר... * אבל אתה איננו – ורק בלב שלנו נותר חלל * ואפלו שאינה רואה עוד בית נבנה... עוד ילד נולד... עוד חרש עולה ומלבלב... עוד שביל בארץ שנסלל... * אתה מלנה אותנו לכל מקום... אתה נמצא בכל מצב... אתה אתנו – קשאנחנו ערים וישנים... * וככה זה תמיד, וכך בכל שנה כשמדינת ישראל מוסיפה לעצמה עוד שנה למנין השנים * אבל עכשו, לפני שנבוא לומר "זכר..." * לפני שנאמר שוב "תגדל ויתקדש..." * לפני שהחזון יקרא "אל מלא רחמים..." * באנו אל השביל הזה... אל האבן שבין טורי הלוחמים... * באנו אליך – לפני שבכפר העיר ידלק האור... * ולצדך נניח את הדגל בתצי התרון מעטר בסרט שחור * ונזכר **